

Yeter ki Yanımda Ol

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Mayıs 2016

Aykırılıkların nizamında engin varoluş rüzgârları pekiştirmekte uçuşan duygu ötesi bilinçsizliğim had safhada, bilincin karmaşık varlığını imlerken, bilinmedik bir zafer kazanımında yine nidalara karışırken gök kubbe.

Soyut imgelerin tehdit ettiği somut gerçekçiliği yine zıpkın misali tümlerken göreceli kuraklığını sevda tarlalarının...

Duygular yonttukça katı benlikleri, aşk ile evrildikçe insan hegemonyası ve sığındığım kollarla teselli babında zaman zaman bıçaklansam da sırtımdan.

Ölümlü güncemin ölümsüz izleklerinde vuku bulan üç beş cümle ile girizgâhında şu anlık hitabet ile sunarken, evrenin gerçekçiliğinden çıkıp yola, rast geldiğim en pervasız varlıkta tümlenme ihtiyacım ile sarpa sarmak, gömülü hezeyanlarım tırtıklarken yaşama sevincimi.

En aykırı zaman diliminden sesleniyorum, sessizliğimin mabedinde yoldaş imgelerin tezahüratı çınlatırken zihnimi, görünmez peşrevinde peşkeş çekilen ruhum, acımasızlığında dünyanın, örgütsel bir var oluş sancısı ile her yeni gün doğduğum ve yetmezmişçesine gün bitiminde doğurmakla mükellef kılındığım o görünmez T-cetveli.

Hangi hutbe ise sığındığım, göreceliğinde beynamaz zafiyetler kıyıma tabi tutmuşken benliğimi ve her ne sebeple olduğunu kestiremesem de kıyama durmaktan bir an bile geri duramadığım.

Kurgulu saatim ki milat bildiğim hangi günden bana hatıraya ve kurmaca sevda masallarına inanmayı bırakalı ama her nasılsa aşk'a düşmek iken en vazgeçilmezim.

Beşeri bir aşk'a düşmüşken yolum, deme gafleti ile perdeli gözlerim karanlıktan alamazken kendini.

Perdeli tahakkümlerde kaybolmuşluğum...

Zifiri karanlıkta boğulmuşluğum...

O hezimet yüklü sakıncaları ile bertaraf edilmeye çalışılan yaşama sevincim.

İçimde ukde kalan nicesi.

Çalıntı mizaçların efkârı düştü düşeli üzerime belki de ölü toprağı serilmiş buklelerinde yol alırken aklımın karışıklığı.

Sevmeye meylettiğim ilk gün olmadı mı miladım?

Senden duyduğum o nida idi, evrilmemiş aklımın saklı çocuk gülüşü ki ilk anne dediğimde belli ki aklımın sisinde bugün bile ilk kez görücüye çıkmışken heyecan yüklü varlıkların sunumu ile gök kubbe bile seyrindeyken iç dökümümü, tek yürek olmuş eşrafımla çepeçevre çevrildiğim.

Dağınık imlerin tehdit yüklü öfkesine maruz kalmadan, dönerken yeniden başa.

Yoksa sonu mu, demeliyim o hitabet yüklü terennümde kısılmışlığım?

Öyle ya, esrik yüklü gülüşler fazlasıyla metazori ve devingen tesellilerde ödemekle yükümlü olduğum kefareet...

Öylesine bir günün sıradanlığı müdahil edilmiş üzücün coğrafyasında, hangi akli evvel tümce ise, doğurgan bir edimde, bir sonrakini telaffuz etmekten kendimi alamadığım.

Yine de demem o ki: Sen, bakma bana anne ve bil ki teselli amaçlı bir söylem değil zikretmekten kendimi alamazken.

Muhabbet erbabı ki ise ve sevgi sözcüğünü kayıtlarından çıkarmış her ne kadar diline pelesenk olan, ruhuna işlememişken...

Öyle ya, senin dışında kim sevdi beni gerçekçi gerekçelerini bir bir sıralayıp bir saniye sonrasında kayıplara karışmışken?

Yanımda iken bile uzağımda.

Uzak kalıp, ruhuma işleyen nadide sevinçlerimin tesellisi bil sen yine de.

Daha demin rastlaştığım bir sorunun cevabını veremezken, bulup buluşturacağım gönülsüz bir sevince mi dâhil olacağımı sanıyorsun durduk yerde? Hele ki soytarı bakışlarda, kanayan yürek sesimin efkârı hiç söylemedim farz et, sen!

Gün, dünsüz bir ömrü yâd edememenin verdiği hezeyanla kırparken kayıp yıldızımı yoksa senin yıldızın mı demeliydim belki de ön ismimdeki o buruk yıldızdır, yıllar evvel toprağına kavuşmuş o küçücük kız çocuğı yani hiç tanıma fırsatına nail olmadığım Yıldız Halam. Kim derdi ki, durduk yerde onu anacağım?

Yeri gelmişken niceleri erken vakitlerde göç etmiş...

Ya, bana ne demeli?

Ait olmadığım şu düzende mademki yer bulamamışım o zaman tek sureye sığdıramadığım niyazımda mı saklı tutsan ölü sevinçlerimi? Belki de çalamadıkları çocuk yanım...

Beylik bir söylence çoğunun nazarında ki çocukluğumuza doyamamaktan ziyade esefle kınıyoruz kendimizi. Ne vardı büyüyecek?

Reşit bir ömrün güncesinde mademki hala takılıyım o yıllara, eminim ki Freud'un ruhu oldukça huzur yüklüdür yine de fazlasıyla sapkın bir teorinin mimlediği hangi kayıp evrem ise, çocuk benliğimin esaretinde, şu hayat mücadelem...

Sakıncalarını mademki hibe ettim düne ve mademki tek tek astım kırpık yıldızları...

İçim rahat uyuyabilirim bu gece hele ki başımı yasladığım göğsünde sen silerken yaşlarımı.

Ben ağlamaya razıyım anne üstelik istemsiz yeter ki sen yanımda ol.

Dünden miras bir gülüşü bırakıyorum sıcak avuçlarına.

Yaşlarım asla yasım değil bilakis yaşadığımın ve duygularımın en canlı kanıtı.

Anneler günün kutlu olsun canım annem.

Varlığım dışında sana vereceğim tek hediye, gözlerinde saklı o çocuk gülüşüm.

Yıldız Gülüm.